

נא א מיי פ"ה מהל' שפירו הלכה ג סגג עשין פט טושי"ע ח"מ ס"י שא סעף ג:
 נב ב מיי שם טושי"ע שם סעף ד:
 נג ג מיי שם טושי"ע שם סעף ה:
 נד ד ה ו ז מיי שם הלכה ד וע"י בהשגרי ונמ"מ טושי"ע שם סעף ו:
 נה ה ט י ב מיי שם פ"ד הלכה ח סגג שם טושי"ע ח"מ ס"י שם סעף ג:
 נו ל מיי שם הלכה ה טושי"ע שם סעף א:
 נז מ ג מיי שם טושי"ע שם סעף ב:

אי אתה מוצא א"א בין זה ובפינה זו. דהמוזק יאמר לחזירו לית לך גבאי ולא מידי דקיים תנאך וא"ת דמ"מ אס נתן כל השכירות אמאי לא יכול השוכר שטר דחצי הדרך שלא הלך וכי בשביל שמשכיר מוחזק ירויח ועוד לשכירות אינה משתלמת אלא לבסוף ולמה יפסיד השוכר שטר חצי הדרך שלא הלך וי"ל כיון שנתן לו שכרו נתראה שיהא שלו לאלתר אע"ג דאינה משתלמת אלא לבסוף לדעת כן נותנו שיהא שלו לאלתר אס לא ישרי צו וריצ"ס פ"י הא דפרקינ דבספינה סתם ויין זה אס לא נתן אמאי לא יתן לא פריך אלא אמאי לא יתן שכר חצי הדרך שכבר הלך אצל שכר חצי הדרך שלא הלך פשיטא שלא אס נתן לא יטול דמשמע דלא יטול כלל אפילו שכר חצי הדרך שלא הלך לא קשה ליה דכיון שהוא מוחזק ומוזמן לקיים תנאו ינחא ליה שלא יחזיר כלל ומשני ציין זה וספינה זו דמאן דתפיס לא מפיקינ מנייה דהמוזק יאמר לחזירו כיון שאיך יכול לקיים תנאך מולך גרס המוילא מחזירו עליו הראיה: א אצל ספינה סתם ויין סתם חולקינ דהא מספקא ליה לריצ"ס אס חולקינ שכר חצי הדרך שהלך דוקא ונתן רביעית או חולקינ כל השכירות ויתן שכר הדרך כיון שכבר הלך ועדיין מוזמן לקיים תנאו: **בן ליה אנרא בעי דמיתב** א"ה. לא דוקא כוליה אלא כלומר כפועל צטל:

דפרקיה לטועניה בגויה. פ"י בקונטרס שהוסף המשא בחצי הדרך וקשה דהוה ליה למימר פריק לה כיון שממקום אחר היה פורק לספינה ועוד דקאמר ושינוי דעתא מה מפסיד דכל שכן טוב לו שמרויח יותר ור"ח פירש דפרקיה לטועניה שמוכר סחורה שבספינה לאחר היינו שינוי דעת כי שמה זה אדם הקונה הוא אדם קשה א"נ לאשלא ימירא שפריך חבלים להוילא כלים של ראשונים ולהכניס של אחרונים וא"ת ואמאי מוקי לה הכי לימא לעולם דשכיח לאוגורי וכ"ת מאי תרעומת איכא משום שינוי דעתא וי"ל כיון דמסיק טעמא דרפסא דספינה תו לא מאי למימר הכי דטענתא מעלייתא הוא וריצ"ס פ"י דהכי קאמר לעולם דשכיח לאוגורי וליכא רפסא דספינה דאיידי דפרקיה לטועניה בגויה כלומר שהתיר חזילה בתוך הספינה והוילא על די על יד וכן אחרון שהכניס סחורה צמט מעט דלא רפסא ספינה ותרעומת הוי משום שינוי דעת שלא הורגל עם זה האחר ולא ידע להתנהג לפי דעתו אי נמי לאשלא ימירא שאס ירצה זה במשא לטורח לקנות כאן ציוקר חבלים חוקים כי אס היה יודע צדיתו היה קונה שם צדמים מועטים וליכא אלא תרעומת דלאו טענה מעלייתא היא שכנגד זה מרויח שנטול שכר יותר מחזילה מחמת גדולה: **בסותו**. ר"ח גרים כסמו כסת שמינח מראשותיו דכסת הוא הקטן וכר הוא הגדול דתתן במסכת [כלים] (פ"ח מ"ה) כר שעשאו קדין וכסת שעשאה מטפחה: **מאונא** לאונא. נקט הכי משום דאי שכיח למטרח ולמוזן אפילו בחצי היום אס כן למה מניח חמר מוזנות של כל היום ומעיקרא דקאמר אי דשכיח למוזן חמר נמי ליעכב ה"מ למימר שוכר נמי ליעכב לחמר להניח מוזנו כלל של אותו היום כיון דשכיח בכל מקום למוזן מדלא קאמר אי דשכיח מאונא לאונא אלא לא חש להאריך כל כך: **אשה** בין גדולה ובין קטנה. באיש לא רצה לשנות ציין קטן ציין גדול משום דגברי שכיח שהם גדולים ופשיטא דלדעתא דגדול נמי אגריה ניהליה: **דשתא** מניקה אמרת דרבה מעוברת מבעיא. כן גרסת הספריים ואין נראה לר"ת דאין זה פירכא דזו ואף זו קתני ועוד דאין מתיישב שפיר לפי גרסא זו הא דקאמר ש"מ ציניתא אגב כרסה תקלה וע"כ נראה לו כגירסא שמנא השמא מעוברת אמרת אין מניקה מציעא דאשה מעוברת כצידה יותר ממניקה עם צנה לפי שהיא נושא את עצמו ומיקל אצל כשהוא צמעי אמו מכביד ואצריה כצידים עליה וגם מליאה דם והשתא א"ש הא דקאמר שמע מינה ציניתא אגב כריסה תקלה שאס היה חולה לה לא יכבד כ"כ ציין הכל ויש ליישב גירסת הספריים ומכל מקום פריך דלא שייך כה"ג למתני זו ואף זו כיון דאימיה בכלל מאי דקאמר בסוף כמו גבי מפנין ארבע וחמש קופות (שג"ד קט): דפרקינ חמש מפנין ארבע מציעא ומשני ארבע וחמש כדאמרי אינשי אצל אי לאו הכי אמרי אינשי לא שייך לשנויי דזו ואף זו קתני כיון דארבע בכלל חמש אלא שמוסיף אה"כ נמי מעוברת שהוא גוף אחד בכלל מניקה שהם שני גופים וקאמר ש"מ ציניתא אגב כריסה תקלה פ"י מדקתני צרישא ציין גדולה וציין קטנה ובכלל זה נמי יש צמט מעט ציין גסה וציין דקה ולמאי אציטריך למתני ואפילו מעוברת דהיינו נמי גסה דגוף אחד הוא אפילו למ"ד עובר לאו ירך אמו הוא לענין לשון צני אדם צמטא וצמתן חשויים הם גוף אחד אלא ודאי שמע מינה גסה מחמת עיבור כצידה יותר מגסה מחמת עצמה כי העובר מכביד:

נימא ליה הכי לי ההוא חמרא. גופיה ואנא מיימיתא ספינתא אחריתי. הואיל והספן יש צידו להשלים תנאו זה מעכב ישלם כל השכר: לא משתת. להא דר' נתן: אלא ציין זה וספינה זו. ולא ציד זה זה להשלים הלכך יד מוצע על התחמונה דאמר ליה האין אנא לא מעכבנא מכי מיימית דיקך: חולקינ. אס קבל יחזיר החצי ואס לא נתן יתן החצי שהרי ציד שניהם להשלים ואס יעכב הנתבע מליתן החצי יעשה תנאו: השוכר אס הספינה ופרקה לה בחצי הדרך. קא סלקא דעתיה שכרה עד מקום פלוני צדך וכך וכשהגיע לחצי הדרך פרקה והוילא חזילתו מננה: ואין לו. לבעל הספינה עליו אלא תרעומת: לאגורה. להשכירה לאחרים: רפסא דספינה. ריעוע הספינה שמתרועעת בהולאת חזילות והכנסת חזילות: דפרקה לטועניה צגוה. בחצי הדרך הוסף לתת צה חזילות שהיו לו לשם והוא התנה מתחילה לכך ליתן צמטה כאשר ירצה והשכר לפי חשבון המשאות והדרך הלכך נותן לו שכר תוספת המשאו של חצי הדרך: משום שינוי דעתא. הייתי סבור ללכת מהר ולחזור מהר: לאשלא יסירשא. צריך אני לקנות חבלים ציוקר כאן שכשהספינה מכבדת צריך להפליגה אל אמנעית הנהר למקום מים עמוקים שלא תהא גושמת וצריך חבלים ארוכים ואתה לא הודעתני שאכניס חבלים הארביים לה: חמר נמי ליעכב. השוכר שלא יניח עליה אלא מוזנות של יום אחד: מאונא לאונא. ממלון דלילה למלון דלילה: למערת. לחזור ולשאלו בעיר מי מוכר מוזנות: ואשה ציין גדולה וציין קטנה. פסק לרכוב עליה אשה מרכיב עליה כל אשה שירצה ציין שהיא גדולה וציין שהיא קטנה: השפא מניקה. שהיא שני גופים והוולד כבד אמרת תרכב עם וולדה: מעוברת. דחא גופא הוא מציעא: ש"מ. מדקתני אפילו מעוברת דמשמע שהמעוברת כצידה מן הריקנית: האי ציניתא. דג הנמכר צוק במשקל: אגריסא תקלה. לפי כריסה כובדה אס כריסה גדול משקלה יותר: למקח וממכר. אס ראיית דג שכריסו גדול לא תקנהו צמטא אלא אס כן יוילא את מעיו: מתני'

א ס"א רפסא צלל מ"ו וכן בערוך, ט ע"ז סה. ע"ש, א מללן הוא דיבור חדש. מהר"מ, ד נ"י מוס' ע"ז סה. ד"ה ה"ג ר"ת וכו' האריכו יומך, ט נ"ע"ע, מוס' שנת ט: ד"ה השתא,

מוסף רש"י

רמוזות של אותה הדרך. אפילו הוא מהלך ג' ימים (נ"ז סה). היכי דמי. דשוכר מניח עליה מוזנות כל הדרך וזמנא אינו מניח אלא יום אחד (טו). אי דשכיח למוזן. בדרך הליכתן יום אחד מוזנות ליקח כל שעה מולאין מוזנות ליקח כל שעה (טו). מאונא לאונא. ממסע למסע מהלך יום אחד כמו נעיל ועבר תלתא אולין דסגהריב (נ"ז סה).